

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Pitumpu't Lima

Ang Kristong Naluwalhati: Mga Propetikong Pagkakatulad sa Daniel at Apocalipsis

Jeff Pippenger
2024-04-05

Ang pangitain tungkol kay Cristo sa ikasampung kabanata ng Daniel ay siyang gayunding pangitain na nakita ni Juan sa Aklat ng Pahayag. Ito ang pangitaing “marah,” na siyang pambabaeng anyo ng pangitaing “mareh” ng pagpapakita ni Cristo. Ang “mareh” ay ang pangitain ng dalawang libo’t tatlong daang taon, at ang pangunahing kahulugan nito ay “pagpapakita.” Ang “pagpapakita” ni Cristo kina Daniel at Juan ay kapwa mga pangitain ng niluwalhating Cristo.

At sa ika-dalawampu’t apat na araw ng unang buwan, samantalang ako’y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel; pagkatapos ay itinaas ko ang aking mga mata, at tumingin, at narito, isang lalaking nakadamit ng lino, na ang kanyang baywang ay nabibigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz: Ang kanyang katawan ay tulad ng berilo, at ang kanyang mukha gaya ng anyo ng kidlat, at ang kanyang mga mata gaya ng mga ilawan ng apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa tulad sa kulay ng pinakintab na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita gaya ng tinig ng karamihan. Daniel 10:4-6.

Ang salitang "mareh," na ang ibig sabihin ay "kaanyuan," ay isinalin bilang "ang kaanyuan ng kidlat" sa nasabing sipi. Ginamit ang salitang ito nang apat na beses sa ika-sampung kabanata; sa dalawang pagkakataon ay isinalin ito bilang "pangitain," at sa dalawa namang pagkakataon bilang "kaanyuan." Ginamit din ito nang tatlong iba pang beses sa anyong pambabae nito. Ang salitang "marah" ang pambabaeng pahayag ng pangitaing "kaanyuan." Ibinibigyang-kahulugan ito bilang "salamin," at ito ay isang pang-abay na "causative" na nagpapangyari ng isang bagay kapag ito ay nakikita.

Ang pang-abay na pampasanhi ay hango mula sa isang pang-uri na nagiging sanhi ng pagkaganap ng isang pangyayari o nagbubunga ng isang epekto. Sa wika at balarila, madalas itong tumutukoy sa mga pandiwa o mga kayarian na nagpapahayag ng kaisipan ng pagpapasanhi sa isang tao o bagay na gumanap ng isang kilos o dumanas ng isang kalagayan.

Halimbawa, sa pangungusap na "She made him laugh," ang pandiwang "made" ay may gamit na pasanhi sapagkat ipinahihiwatig nito na ang simuno (she) ang naging sanhi upang isagawa ng layon (him) ang kilos (pagtawa).

Ipinakumpuni ko ang aking sasakyan.

Pinag-aral niya ang kaniyang mga estudyante para sa pagsusulit. (Dito, ang simuno na "Siya" ang naging sanhi upang ang kaniyang mga estudyante ay magsagawa ng pag-aaral para sa pagsusulit.)

Pinagupit niya ang kaniyang buhok. (Sa kasong ito, ang paksa na “Siya” ang naging sanhi upang ibang tao ang magsagawa ng paggupit sa kaniyang buhok.)

Ipinasagawa ng kumpanya ang renobasyon ng gusali.

Patutulungin natin ang mga bata sa mga gawaing-bahay. (Dito, nilalayan ng simunong "We" na ipasagawa sa mga bata ang pagtulong sa mga gawaing-bahay.) Sa bawat isa sa mga halimbawang ito, nagsasaad ang mga pandiwang kausativo (had, made, got, get) na ang simuno ang nagpapagawa sa iba ng kilos na tinutukoy ng pangunahing pandiwa (repaired, study, cut, renovated, help).

Ang pangitaing “mareh” ng “anyo,” kapag ipinahayag sa pambabaeng anyo bilang “marah,” at ipinakahulugan bilang “salamin,” ay nagpapakilala na ang pangitain ng niluwalhating Kristo ay muling nalilikha sa mga namamalas nito. Nang makita ni Daniel ang “anyo” ni Kristo na tulad ng kidlat, isang pangkat ng mga tao ang nagsitakas sa takot, ngunit para kay Daniel ay nagbunga iyon ng kahima-himalang pagbabago sa kanyang kalooban.

At akong si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding pangangatog ang sumapit sa kanila, anupa’t nagsitakas sila upang magkubli. Kaya’t ako’y naiwan na mag-isa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at wala nang natirang lakas sa akin; sapagkat ang aking kagandahang-anyo ay nagbago sa loob ko at naging kabulukan, at wala akong natirang lakas. Daniel 10:7, 8.

Ang katotohanan ay kinakatawan ng salitang Hebreo na “truth,” na binubuo ng una, ikalabintatlo, at huling titik ng alpabetong Hebreo. Ang unang titik at ang huling titik ay laging iisa para kay Cristo, sapagkat ang Alpha at Omega ay laging kumakatawan sa wakas na kasama ang pasimula. Ang gitna o ikalabintatlong titik ay kumakatawan sa paghihimagsik. Sinasabi ni Daniel, “Akong si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain,” ngunit ang mga lalaking kasama ni Daniel, na namumuhay sa paghihimagsik, ay “hindi nakita ang pangitain.” Samakatuwid si Daniel na “lamang” ang “nakakita ng dakilang pangitain.” Sa pasimula at sa wakas si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain, at ang ikalawang pagtukoy ay naging dahilan upang ang mga nagsitakas ay maghayag ng kanilang paghihimagsik. Si Daniel ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw na binabago tungo sa larawan ni Cristo sa pamamagitan ng proseso ng pagtingin sa Kaniyang larawan. Tayo ay dapat tumingin sa pangitaing “salaming-dinamtan.”

Dapat tayong magkaroon ng kaalaman sa Diyos sa pamamagitan ng buhay na karanasan. Kung magpapatuloy tayo sa pagkakilala sa Panginoon, malalaman natin na ang Kaniyang pagparito ay inihanda, gaya ng pagsikat ng umaga. Tinatawag tayo ni Cristo na mapuspos ng buong kapuspusan ng Diyos. Sa gayo’y tunay nating maipamalas ang kasakdalan ng relihiyong Kristiyano. “Sinumang uminom ng tubig na ibibigay ko sa kanya,” wika ng Tagapagligtas, “ay hindi na muling mauuhaw; ngunit ang tubig na ibibigay ko sa kanya ay magiging isang bukal ng tubig sa loob niya na bumubukal tungo sa buhay na walang hanggan.” Nais ni Cristo na tayo’y maging mga kamanggagawa Niya. Kapag tayo’y nahubdan ng sarili, ibibigay Niya sa atin ang Kaniyang biyaya upang maipamahagi sa iba. Ang dalawang sanga ng olibo, na sa

pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay nagpapadaloy mula sa kanilang sarili ng gintong langis, ay tiyak na maglalaan sa mga nilinis na sisidlan ng liwanag, kaaliwan, pag-asa, at pag-ibig para sa mga nangangailangan. Dapat nating ialay sa Diyos, hindi lamang panaka-nakang paglilingkod. Ngunit magagawa lamang natin ito sa pamamagitan ng pagkatuto kay Jesus, habang pinagyayaman ang Kaniyang kaamuan at kababaang-loob ng puso. Magkubli tayo sa Diyos. Magkaroon tayo ng pagtitiwala sa Kaniya. Manahan tayo kay Cristo. Kung magkagayo’y tayong lahat, “na walang tabing ang mukha, minamasdan na gaya sa salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nababago sa gayunding larawan mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian”—mula sa katangian tungo sa katangian. Hindi inaasahan ng Diyos ang mga imposibleng bagay mula sa iyo o sa akin. Sa pagmamasid sa Kaniya, maaari tayong mabago ayon sa Kaniyang wangis. Signs of the Times, Abril 25, 1900.

Sa ikasampung kabanata at ikasiyam na kabanata ng Daniel, ibinibigay ni Gabriel kay Daniel ang pagpapakahulugan sa panlabas at panloob na mga pangitain ng hula, at ang unang pahayag ni Daniel sa unang talata ng ikasampung kabanata ay na siya ay nagkaroon ng pagkaunawa sa kapuwa mga pangitain, na kinakatawan bilang ang “bagay” at ang “pangitain.” Tinanggap niya ang pagkaunawang iyon sa katapusan ng dalawampu’t isang araw na siya ay nasa pagluluksa. Ang dalawampu’t isang araw na iyon ay nagtapos sa pagdating ni Miguel na arkanghel. Ang bilang na dalawang daan at dalawampu, at ang bilang na dalawampu’t dalawa, na siyang ikasampung bahagi o ikapu ng dalawang daan at dalawampu, ay isang sagisag ng pagsasanib ng Pagka-Diyos sa pagkatao, at noong ikadalawampu’t dalawang araw ay nabago si Daniel ayon sa larawan ni Cristo.

Hindi ako kumain ng mainam na tinapay, ni pumasok man sa aking bibig ang karne o alak, ni nagpahid man ako, hanggang sa natapos ang tatlong buong linggo. At sa ika-dalawampu’t apat na araw ng unang buwan, samantalang ako’y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel; noon ay itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at, narito, isang lalaking nararamtan ng kayong lino, na ang baywang niya ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz. Daniel 10:3-5.

Kinakatawan ni Daniel ang bayan ng Diyos sa mga huling araw na, sa pamamagitan ng makahulugang Salita ng Diyos, ay nakaunawa na sila ay nangalat, at tumatangis dahil sa kanilang nangalat na kalagayan at naghahanap ng liwanag. Ang kanilang nangalat na kalagayan ay inilalarawan bilang isang libis ng tuyong mga butong patay sa Ezekiel kabanata tatlumpu’t pito. Ang mga buto ay patay, at ang mga ito ay nangalat, ngunit ang mga ito ay kinikilalang sambahayan ni Israel. Ang sambahayan ni Israel sa mga huling araw ay ang isang daan at apatnapu’t apat na libo. Sila ay nangalat, gaya ng kinilala ni Daniel mula sa mga aklat nina Jeremias at Moises. Sa Ezekiel, ipinakikilala ng mga patay na kinikilala nila ang kanilang kalagayan.

Nang magkagayo’y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ang mga butong ito ay ang buong sambahayan ng Israel: narito, sinasabi nila, Natuyo na ang aming mga buto, at naglaho ang aming pag-asa; kami’y lubusang nahiwalay. Ezekiel 37:11.

Ang sambahayan ng Israel, na siyang mga buto, ay ipinapahayag na sila ay “naputol sa aming mga bahagi.” Kinilala nila ang kanilang kalagayang pagkakawatak-watak. Ang sambahayan ng Israel sa mga huling araw ay tumutupad sa talinghaga ng sampung dalaga ayon sa mismong titik, at sa kasaysayang Milerita ang katuparan ng pagkilalang sila ay naputol mula sa kanilang mga bahagi ay

natukoy nang maunawaan ng matatalinong dalaga na sila ay nasa panahon ng pagkaantala, at gayundin na ang panahon ng pagkaantala ay isang tiyak na yugto ng talinghaga. Yaong binabanggit sa Ezekiel na kumikilala sa kanilang kalagayang pagkakawatak-watak ay silang, matapos ang unang kabiguan, ay kumilala na sila ay nasa panahon ng pagkaantala.

Kapwa ang mga buto ni Ezekiel at ang mga matatalino sa talinghaga ng sampung dalaga ay kinakatawan ng pagluluksa ni Daniel sa loob ng dalawampu't isang araw. Pagkaraan ng dalawampu't isang araw, sa ikadalawampu't dalawang araw, bumaba si Michael, at binigyan si Daniel ng isang pangitain ng niluwalhating Cristo na binago si Daniel upang maging ayon sa wangis ni Cristo. Ang mga matalinong dalaga at ang mga patay na buto ay kailangang sumailalim din sa pagbabagong isinakatuparan ng pangitain sa salamin.

Si Daniel, ang mga patay na buto ni Ezekiel, at ang mga dalagang matalino ng kasaysayang Milerita ay pawang umaayon sa dalawang saksi na pinaslang sa ikalabing-isang kabanata ng Apocalipsis. Si Moises at si Elias ay pinaslang, ngunit sila ay muling bumuhayin sa katapusan ng tatlo at kalahating simbolikong araw. Si Moises ay muling binuhay ni Miguel, na tinutukoy sa aklat ni Judas.

Gayunma'y si Miguel na arkanghel, nang nakikipagtalo siya sa diyablo hinggil sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magharap laban sa kanya ng mapanghamak na sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka ng Panginoon. Judas 1:9.

Sa ikasampung kabanata ng Daniel, tinanggap ni Daniel ang pangitain sa salamin nang bumaba si Michael pagkaraan ng dalawampu't isang araw ng pagdadalamhati. Ang tinig ni Michael ang bumubuhay sa mga patay.

Sapagkat ang Panginoon mismo ay bababa mula sa langit na may isang sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may trompeta ng Diyos; at ang mga namatay kay Cristo ay unang mabubuhay na muli. 1 Tesalonica 4:16.

Ang kabanata sampu ng Daniel ay tumutukoy sa paglipat mula sa Laodiceanong kilusan ng ikatlong anghel tungo sa Filadelfianong kilusan ng ikatlong anghel. Ito ay kaayon ng dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa, ng mga patay na buto sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, ng matatalinong dalaga sa talinghaga ng sampung dalaga, at ng mga Milerita na tumupad sa talinghaga. Ipinagkaloob ni Gabriel ang pagpapakahulugan sa dakilang pangitain ng salamin, habang tinatapos niya ang gawaing pagpapakahulugan na kaniyang sinimulan sa kabanata siyam. Natupad ang pagpapakahulugan sa pamamagitan ng pagkilala ni Gabriel sa kasaysayang propetiko na nasusumpungan sa kabanata labing-isa, na sa katotohanan ay nagpapatuloy hanggang sa unang tatlong talata ng kabanata labindalawa. Pagkatapos, sa talatang apat ng kabanata labindalawa, si Daniel ay inutusang selyuhan ang kaniyang aklat.

Sa ikasampung kabanata ng Daniel, "guhit sa guhit," kinakatawan ni Daniel ang bayan ng Diyos sa mga huling araw na iniharap din sa ikalawang kabanata ng Daniel bilang taimtim na naghahanap (sa ilalim ng banta ng kamatayan) na maunawaan ang panlabas na makahulugan mensahe na kinakatawan ng lihim na larawan ng mga hayop ni Nebukadnezar. Nagsisikap din siyang

maunawaan ang pangitain ng panloob na makahulugan mensahe na kinakatawan ng dalawang libo't tatlong daang araw. Pagkaraan ng dalawampu't isang sagisag na araw ng pagdadalamhati sa ikasampung kabanata, siya'y sa wakas inihaharap bilang nakauunawa sa dalawang pahayag. Naganap ang kaniyang pag-unawa nang bumaba ang arkanghel, at tatlong ulit siyang hinipo.

Ang kaniyang karanasan kay Miguel, ang pangitaing tungkol kay Miguel na siya lamang ang nakakikita, ang naghahanda sa kaniya upang tanggapin ang ganap na pagpapakahulugan ng kapuwa panloob at panlabas na mga pangitain ng propesiya. Ang karanasang iyon ay inilalatag, taludtod sa taludtod, sa isang lubhang masusing paraan kapag pinagsama sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, Apocalipsis kabanata labing-isa, at Isaias kabanata anim. Ang talata sa kabanata labing-isa kung saan pinag-ugnay ni Gabriel ang dalawang pangitain ay ang talata sampu, sapagkat doon ang hari ng hilaga ay sumusulong hanggang sa tanggulan, ngunit hindi na lumalampas pa. Ang tanggulan ay ang bansa, o ang kabisera, o ang hari ng Egipto sa talata, ayon sa pagpapakahulugan ni Isaias sa kabanata pito.

Sapagkat ang kabisera ng Siria ay ang Damasco, at ang pinuno ng Damasco ay si Rezin; at sa loob ng animnapu't limang taon ay mabuwag ang Efraim, anupa't hindi na ito magiging isang bayan. At ang kabisera ng Efraim ay ang Samaria, at ang pinuno ng Samaria ay ang anak ni Remaliah. Kung hindi kayo sasampalataya, tiyak na hindi kayo matatag. Isaias 7:8, 9.

Sa ikasampung talata ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel, ang hari ng hilaga ay umaabot hanggang sa hangganan ng Egipto, at ipinahihiwatig ng talata na iyon na iyon ang "kuta" ng Egipto (ang hari ng timog). Maipakikita na ang ikasampung talata ay kumakatawan sa 1989, nang ang Unyong Sobyet ay pinawi ng kapapahan at ng kinatawang hukbo nito, ang Estados Unidos. Ito ang una sa tatlong digmaang kinatawan, na sa huli ay nagiging Ikatlong Digmaang Pandaigdig sa ikatlong digmaang kinatawan (Panium). Ang ikalawang digmaang kinatawan ay kinakatawan ng mga talata labing-isa at labindalawa, at ito ay nagaganap ngayon sa Ukraine, kung saan ang Russia ay kumakatawan sa hari ng timog, kung paanong ang Unyong Sobyet ay kumatawan sa hari ng timog sa pagkatalo nito noong 1989.

Ginamit ko noon ang pananalitang "cold war" upang ipakita ang pagkakaiba ng tatlong digmaang ito sa pamamagitan ng mga kinatawan at ng mga digmaang pandaigdig. Tunay na may nagaganap na totoong pakikidigma sa Ukraine, kaya hindi ito sa ganap na diwa ay isang cold war, ngunit ito ay isang proxy war sa pagitan ng kapapahan at ng mga kaalyado nito at ng Russia. Ngunit magkakaroon ng ikatlong digmaang pandaigdig, kung saan halos bawat bansa ay ituturing na isang puntirya.

O nawa'y magkaroon ang bayan ng Diyos ng kabatiran sa nalalapit na pagkawasak ng libu-libong lungsod, na ngayo'y halos ibinigay na sa pagsamba sa mga diyus-diyosan! . . .

"Ang pagsalangsang ay halos umabot na sa hangganan nito. Kalituhan ang pumupuno sa sanlibutan, at isang matinding sindak ay malapit nang dumating sa mga tao. Napakalapit na ang wakas. Tayong nakaaalam ng katotohanan ay dapat na naghahanda para sa kung ano ang malapit nang bumugso sa sanlibutan bilang isang lubhang nakagugulat na sorpresa." Review and Herald, Setyembre 10, 1903.

Sa talata labing-isa at labindalawa, tatalunin ng Rusya, ang hari ng timog, ang hukbong kinatawan ng kapapahan, na kinakatawan ng rehimeng Nazi na namumuno sa pagsisikap pandigma ng Ukraine, at na sinusupportahan ng naunang hukbong kinatawan ng kapapahan, ang Estados Unidos. Sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang hukbong kinatawan ng kapapahan, ang hari ng hilaga, laban sa Komunistang Rusya ay ang rehimeng Nazi ng Alemanya, at natalo ang hukbong kinatawang iyon, gaya ng muli itong matatalo sa Ukraine sa malapit na hinaharap.

Ang ikatlong proxy war ay inilalarawan sa mga talata trese hanggang kinse, at natupad sa sinaunang kasaysayan sa pamamagitan ng labanan sa Panium. Ang ikatlong proxy war ay isasakatuparan ng Estados Unidos, ang proxy army ng kapapahan, at ang hari ng hilaga ay magtatagumpay sa labanang iyon laban sa ateismo, gaya ng nangyari sa unang proxy war (cold war). Sa una at sa ikatlong proxy war, ang hari ng hilaga—ang kapapahan—ay tumatalo sa hari ng timog (ang Unyong Sobyet), at pagkatapos ay tinatalo ang United Nations. Ang proxy army nito sa dalawang labanang iyon ay noon, at magiging muli, ang Estados Unidos.

Pagkatapos ng tagumpay ni Putin sa Ukraine, si Trump ay muling ihahalal bilang ikawalong pangulo, samakatuwid nga ay mula sa pitong pangulong naghari sa Estados Unidos mula nang matupad ang unang proxy war (cold war) noong 1989, na siyang panahon ng kawakasan para sa kilusang reporma ng ikatlong anghel. Si Trump ay kumakatawan sa sungay ng Republikano sa mabangis na hayop ng lupa, at tumanggap siya ng isang nakamamatay na sugat sa kamay ng mabangis na hayop ng “woke” na ateismo noong 2020, bilang katuparan ng pagkapatay sa dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa sa lansangan.

Ang Future for America ay kumakatawan sa tunay na Protestantong sungay sa gayunding kasaysayan, at noong 2020, tumanggap ang Future for America ng sugat na nakamamatay sa mga kamay ng halimaw ng “woke” na ateismo. Noong 2023, dalawampu’t dalawang taon matapos ang 2001, bumaba si Miguel upang simulan ang prosesong kinakatawan nina Ezekiel, Juan, Daniel, at Isaias ng pagbubuhay-muli sa isang makapangyarihang hukbo na itataas bilang isang estandarte sa pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo.

Noong 1856, ang kilusang Millerita ng Filadelfia ay lumipat tungo sa kilusang Millerita ng Laodicea, at noon at doon ay itinakwil ang nadagdag na kaalaman hinggil sa pitong panahon, at saka lubos na tinapos ang kanilang paghihimagsik noong 1863. Ang mga Millerita ay lumipat mula sa kalagayang kinakatawan ng ikaanim na iglesya ng Filadelfia, tungo sa karanasan ng ikapitong iglesya, at ang puntong yaon ng pagliko ay umaayon sa kasaysayan ng 2023, nang ang kilusang Laodicea ng Future for America ay lumilipat mula sa karanasan ng ikapitong iglesya, pabalik sa karanasan ng ikaanim na iglesya ng Filadelfia. Sa propetikong paglalapat na ito, ang tunay na sungay na Protestante, gaya ng sungay na Republikano, ay nagiging ikawalo, na mula sa pito.

Ang susi sa pagkilala na ang digmaang Ukrainiano ang ikalawang digmaang proxy, ay ang “kuta” ng talatang sampu, at ng talatang pito. Sa talatang pito, na kumakatawan sa pagtanggap ng kapapahan ng nakamamatay nitong sugat noong 1798, ang hari ng timog ay pumasok sa “kuta” ng hari ng hilaga, at ito ay natupad nang pumasok ang heneral ni Napoleon sa Vatican at bihagin ang papa. Ang hari ng timog ay nakapasok sa kuta. Sa talatang sampu, ang hari ng hilaga, na

kumakatawan sa kapapahan at sa hukbong proxy nito na Estados Unidos, ay tumangay sa estruktura ng Unyong Sobyet, ngunit iniwan nitong nakatayo ang “kuta.” Ang “kuta” ay ang ulo, ang kabisera—ito ay ang Rusya.

Nguni’t ang “ulo,” o moog, ay maitatatag lamang batay sa dalawa o tatlong saksi sa pamamagitan ng paggamit sa Isaias kabanata pito, talata pito at walo. Ang Isaias kabanata pito, talata walo at siyam, ang pangunahing punto ng sanggunian para sa serye ng mga artikulo ni Hiram Edson hinggil sa “pitong panahon” na nalathala noong 1856. Ang dalawang talatang nagtatatag na ang Rusya ang moog na nananaig sa kasalukuyang digmaan sa Ukraina, ay siya ring dalawang talatang nagtatakda ng panimulang punto para sa kapwa “pitong panahon,” laban sa hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. Ang talatang sampu ng kabanata labing-isa ay tumutukoy sa panlabas na pangitain, na itinuro ni Sister White na nakabatay sa pag-angat at pagbagsak ng mga kaharian.

Mula sa pag-angat at pagbagsak ng mga bansa, gaya ng malinaw na inihayag sa aklat ni Daniel at sa Apocalipsis, kailangan nating matutuhan kung gaano kawalang-kabuluhan ang pawang panlabas at makamundong kaluwalhatian. Ang Babilonia, sa lahat ng kapangyarihan at karilagan nito, na ang tulad nito ay hindi na muling nasilayan ng ating daigdig—kapangyarihan at karilagan na sa mga tao noong panahong yaon ay wari’y napakatatag at nagtatagal—lubos itong naglaho! Gaya ng “bulaklak ng damo,” ito’y naparam. Santiago 1:10. Gayon din naparam ang kahariang Medo-Persiano, at ang mga kaharian ng Gresya at Roma. At gayon din naparam ang lahat ng walang Diyos bilang saligan. Tanging yaong nakaugnay sa Kanyang layunin, at nagpapahayag ng Kanyang likas, ang makatatagal. Ang Kanyang mga simulain ang tanging di-natitinag na mga bagay na nalalaman ng ating daigdig.

Ang tatlong digmaang kinatawan ay “ginawang malinaw sa mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis,” at ang susi sa katotohanang ito ay ang “katibayan” sa talata sampu ng Daniel labing-isa. Ngunit ang talata sampu ay tumutukoy rin sa panloob na pangitain, sapagkat ang panimulang punto ng kapuwa “pitong panahon” ay tinutukoy rin sa Isaias kabanata pito, mga talata walo at siyam. Ang panlabas at ang panloob ay hindi mapaghihiwalay, at ang dalawang yugto ng dalawang libo limang daan at dalawampung taon ay siya ring dalawang patpat ni Ezekiel, na kapag pinagsama, ay kumakatawan sa pagtatatak ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, na siyang pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao.

Ang karanasan ni Daniel sa pangitain ng sanhiang “marah” ay kumakatawan sa hanay ng hula kung saan bumababa si Miguel at binubuhay na mag-uli ang Kaniyang mga bayan sa mga huling araw. Ang pagkabuhay na mag-uling iyon ay kumakatawan sa mga hakbang na isinasakatuparan ni Cristo upang mapag-isa ang Kaniyang Pagkadiyos sa pagkatao ng Kaniyang bayan sa mga huling araw. Ito ay natutupad sa pamamagitan ng pag-uugnay ng banal na pag-iisip sa pag-iisip ng tao upang magkaroon sila ng isang pag-iisip, at ito ay natutupad sa bulwagan ng trono, sa Kabanal-banalang Dako, na siyang “muog” na kinikilala ni Sister White bilang “kuta” (muog) ng kaluluwa.

Sa bulwagan ng trono, tinatanggap ng bayan ng Diyos sa mga huling araw ang kaisipan ni Cristo at saka pinauupo kasama ni Cristo sa mga dako sa kalangitan. Ang makalangit na dako na kinauupuan ni Cristo ay ang moog o ang ulo ng templo. Ang templo ng katawan ay may mababang

kalikasan, na siyang laman, o katawan. Mayroon din itong mataas na kalikasan, na siyang kaisipan. Sa talatang ikasampu ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel, ang susi na tumutukoy sa moog ng panlabas na pangitain ay tumutukoy din sa moog ng panloob na pangitain, at sa gayon ay tinutukoy nito ang kasaysayan kung saan ang mga sungay ng Republicanismo at ng Protestantismo ay lumilipat tungo sa larawan ng hayop (Republicanismo), o sa larawan ng Diyos (tunay na Protestantismo). Pagkatapos, kapwa ang dalawang sungay ay nagiging ang ikawalo na buhat sa pito.

Kung gayon, ang tunay na sungay ng Protestantismo ay ang sungay ng Filadelfia, na siyang makapangyarihang hukbo ni Ezekiel, at ang bandila ni Isaias na itinataas sa pakikidigma laban sa larawan ng halimaw, una sa Estados Unidos at saka sa sanlibutan. Tinutukoy ng Daniel labing-isa, talatang sampu, ang punto sa banal na kasaysayan na doo'y nagsisimulang pagdugtungin ang mga patpat. Nagsimula ang digmaan sa Ukraine noong 2014, ngunit noong 2022 lamang nagsimulang salakayin ng Russia ang Ukraine. Noong 2023, dalawampu't dalawang taon makaraan ang 2001, sinimulan ni Miguel ang Kaniyang gawain ng muling pagbuhay sa mga nagdanas ng kanilang unang kabiguan bilang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga noong 2020. Una Niyang ibinangon ang isang "tinig" na ngayo'y sumisigaw sa ilang. Noong Hulyo 2023, nagsimulang sumigaw ang tinig na iyon, at iyon din ang parehong tinig na ibinangon sa pasimula ng kilusang reporma ng ikatlong anghel noong 1989, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Ang "tinig" na sumisigaw sa ilang ay nagsimulang umalingawngaw sa pamamagitan ng paghaharap ng Apocalipsis kabanata 1, kung saan ang pagsasanib ng Pagka-Diyos sa pagkatao ay inihaharap bilang ang Pahayag ni Jesu-Cristo, isang pahayag na ibinubukas bago lamang magsara ang panahon ng pagsubok. Naranasan ni Daniel ang pahayag na iyon sa kabanata 10, sa pamamagitan ng "sanhing" pangitain. Ang pagsasanib ng Pagka-Diyos sa pagkatao sa mga unang talata ng Apocalipsis ay kumakatawan sa pinakamahalagang katotohanan, batay sa tuntunin ng unang pagbanggit. Ang pagsasanib ng Pagka-Diyos sa pagkatao, na siyang pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo, ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng Salita ng Diyos. Ang Salitang iyon ay ibinibigay ng Ama sa Anak, na siya namang nagbibigay nito sa Kaniyang anghel, na saka naghahatid ng mensahe sa isang kinatawang tao. Ang unang dalawang hakbang ay kinakatawan ng Pagka-Diyos. Ang dalawang hakbang na iyon ay nagtataglay ng pagkakilalang ito, na ang ikalawang hakbang ng pagka-Diyos ay kumakatawan sa Pagka-Diyos na lumikha ng lahat ng bagay. Ang sumunod na dalawang hakbang ay kinakatawan ng mga nilalang ng Diyos. Ang unang hakbang ay isang anghel na hindi nagkasala, at ang ikalawang pagpapakita ng paglalang ng Diyos ay yaong pinagkalooban ng kapangyarihang muling lumikha ayon sa kaniyang sariling uri. Ang ikaapat na hakbang na iyon, na kumakatawan sa sangkatauhan, ay saka tatanggap ng mensahe at ipadadala iyon sa mga iglesia, upang ang mga iglesia ay "magbasa at makinig" sa mga bagay na nasusulat doon.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kanya ng Diyos, upang ipakita sa kanyang mga lingkod ang mga bagay na dapat maganap sa lalong madaling panahon; at isinugo niya at

ipinahiwatig ito sa pamamagitan ng kanyang anghel sa kanyang lingkod na si Juan: na nagpatotoo tungkol sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Si Juan, sa pitong iglesia na nasa Asya: Sumainyo nawa ang biyaya at kapayapaan, mula sa kanya na siyang nasa ngayon, at siyang naging noon, at siyang darating; at mula sa pitong Espiritu na nasa harap ng kanyang trono; at mula kay Jesucristo, na siyang tapat na saksi, ang panganay mula sa mga patay, at ang pinuno ng mga hari sa lupa. Sa kanya na umibig sa atin, at hinugasan tayo mula sa ating mga kasalanan sa kanyang sariling dugo, At ginawa niya tayong mga hari at mga pari sa Diyos at sa kanyang Ama; sa kanya ang kaluwalhatian at ang kapangyarihan magpakailanman at walang hanggan. Amen. Narito, dumarating siya na kasama ang mga ulap; at makikita siya ng bawat mata, pati rin yaong mga sumaksak sa kanya; at magsisitaghoy ang lahat ng mga angkan sa lupa dahil sa kanya. Gayon nga, Amen. Ako ang Alpha at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, wika ng Panginoon, na siyang nasa ngayon, at siyang naging noon, at siyang darating, ang Makapangyarihan sa lahat. Akong si Juan, na kapatid din ninyo, at kasama sa kapighatian, at sa kaharian at pagtitiis ni Jesucristo, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Diyos, at dahil sa patotoo ni Jesucristo. Ako'y nasa Espiritu nang Araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli: at, Ang iyong nakikita, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Pahayag 1:1-11.